

[J. Chr. Jensen.]

tigelse baade med det samme og i højere Grad senere, med ind under Overvejelserne.

Det var for mig beklageligt at høre, af den højtærede Indenrigsminister, at de Forhold, jeg omtalte angaaende Brandsikringen af de Taarne, som Danmark og ikke mindst København er saa stolt af, ikke sorterer under den højtærede Indenrigsminister. Jeg kan jo ikke tro, at disse Taarne er helt husvilde med Hensyn til Kontrol og Beskyttelse. Der maa jo være et eller andet Forum, hvorunder disse Bygninger sorterer, og jeg henstiller til dette at tage det af mig fremførte op til Overvejelse.

Ministeren udtalte til min store Glæde, at der er et Arbejde i Gang med Hensyn til at brandsikre nogle af Statens allerkostbareste Ejendomme — Ministeren nævnte bl. a. Frederiksborg Slot —, men samtidig kom han med en Bemærkning om, at det vilde være kostbart at brandsikre disse Bygninger. Jeg vil dog indtrængende henstille til den højtærede Indenrigsminister ikke af den Aarsag at lade Sagen ligge. Naar Københavns Brandchef, som er den mest sagkyndige, vi har paa dette Omraade, har afgivet Betænkning vedrørende de Foranstaltninger, der bør træffes, bør der ogsaa tages Hensyn dertil, selv om disse Foranstaltninger er dyre. Vi kan ikke fortsat lade disse kostbare Bygninger være udsat for Ødelæggelse, og jeg synes, det vilde være rigtigt, at ikke Ministeren alene tog dette Ansvar og heller ikke Regeringen alene, men at Ansvaret blev lagt hos Rigsdagen. Jeg vilde nemlig anse det for ikke mindre end en national Ulykke, hvis en Brand skulde hærge disse Bygninger.

Ministeren nævnte nu Frederiksborg Slot, og jeg vilde tro, at ikke alene Bygningen som saadan, men ogsaa de nationale Værdier, som Bygningen rummer, er saa uerstattelige, at Rigsdagen ikke tør paatage sig Ansvaret for at undlade at træffe alle tænkelige Sikringsforanstaltninger. Vi har i dette Land haft tilstrækkeligt af Slotsbrande og Ødelæggelse af kostbare Bygninger, og vi har Erfaring for, at Brandvæsenet staar hjælpeløst, hvis der opstaar Ildløs saadanne Steder. Vi behøver blot at tænke paa et Slot som Kronborg. Ja, selv hvis den røde Hane skulde gale paa Frederiksberg Bakke, vilde jeg betragte det som en national Ulykke. Og hvordan vil det saa ikke være med Frederiksborg Slot og ikke mindst Rosenborg med de Skatte, der gemmes i disse Bygninger?

Jeg henstiller derfor til Overvejelse,

at det bliver Rigsdagen, der træffer Afgørelsen i dette Spørgsmaal. Hele det Perspektiv, der aabner sig ved, at disse Taarne i København ikke sorterer under den højtærede Indenrigsminister, giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Det er en Urimelighed, at ikke alle Statens Bygninger sorterer under det samme Forum, og jeg henstiller derfor til den højtærede Indenrigsminister at overveje Spørgsmaalet om at samle alle disse Bygningers Administration under det samme Ministerium og ikke lade den være spredt ud over Landet paa en hel Række Hænder — jeg ved altsaa ikke, hvem disse Taarne sorterer under, og jeg fik det heller ikke at vide af Ministeren.

Vi havde for 4 Aar siden Spørgsmaalet om Statens Bygningsvæsen til Overvejelse her i Rigsdagen, vi behandlede Spørgsmaalet i Folketinget, og der kom en enstemmig Indstilling fra alle Folketingets Partier om et Forslag, som var et ypperligt Grundlag at arbejde videre paa. Landstinget ødelagde imidlertid dette Forslag. Det var ikke Landstinget som saadant, der gjorde det, det handlede ganske afgjort i god Tro, men jeg vil paastaa, at der var en Mand i Landstinget, en eneste Mand, som var afgørende for denne Lovgivning, og han handlede ikke i god Tro, for hans Interesse for Arkitektstandens og Ingeniørstandens økonomiske Forhold var større end hans Interesse for Statens.

Derfor fik Ministeren en daarlig Lov med Hensyn til Statens Bygningsvæsen, en Lov, som er daarlig baade ved den Sæmsætning, Udvalget fik, og ved den Betydelse, det fik. Denne Lov er værre end ingen Lov; der er derved skabt et meningsløst Omsvøbsdepartement, som ikke er de Penge værd, det koster. Jeg har den allerstørste Respekt for Ministerens Arbejde for at faa en god Grund i Statens Bygningsvæsen, og jeg henstiller, selv om jeg ved, det er svært for Ministeren at faa ordnet denne Sag, til Ministeren, at dette Spørgsmaal snarest muligt tages op igen. Ministeren ved fra sidste Gang, at Folketingets enstemmige Støtte har han, og saa maatte man vel nok kunne magte den ene Mand i Landstinget, som ødelagde Loven sidst, og som har Ansvaret for, at den blev ødelagt.

Bindsløv: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kom i sin Ordførertale ogsaa ind paa en Omtale af Universitetet og udtalte i den Forbindelse, at vi med Rette roser os af at have et fuldkommen frit Universitet med frie Lærestole. Det er en af